

družile še gmotne skrbi in 11. avgusta l. 1844. je umrl. Pokopali so ga na Markovem pokopališču na Dunaju, kjer je bil pokopan l. 1864. tudi Vuk.

Ko smo ječali pod avstrijskim jarmom, se nismo zavedali, kako velikega pomena je bilo delovanje teh dveh mož, ki sta nam že takrat gradila most, ki je zvezal naš troedini narod v eno celoto. L. 1897. o priliki prenosa zemeljskih ostankov Vuka in Kopitarja v domovino, je končal znameniti naš učenjak dr. Murko, sedaj profesor slovanskih jezikov na vseučilišču v Pragi, svoj govor: »Mogočna Sava pa, ki tako lepo veže tri najbližja plemena na slovanskem jugu, bo nosila mimo bele Ljubljane in šumela pod Beogradom Vukovim ostankom pozdrav naših snežnikov in drugih gorskih velikanov, zelenih hribov in cvetočih poljan Kopitarjeve domovine!«

Gnali v prodaj smo voliča . . .

Gnali v prodaj smo voliča
in kupili smo konjiča,
nedosežnega tekača,
ki mu dalja je igrača.

Prav lepó smo se vozili —
všeč le to nam bilo ni,
ker takoj smo se zvrnili,
da bolijo nas kosti . . .

Oče pravi: »Oh, nezgodal«

Mati pravi: »Kaj — neroda!«

Dedek pravi: »Konjič vsak
najmanj sto ima napak,
a voliček samo eno,
da prestavlja noge leno . . .«

Fr. Ločniškar.

Bela narcisa, lilija, tulipan . . .

Kakšen bo jutri dan,
bela narcisa, lilija, tulipan —
ali bo solnce prišlo čez les,
ali bo vetrič zavel čez plan —
ali se v rosi umila boš,
lilija bela, kraljica rož,
da bo še lepši tvoj beli obraz
jutri kot zime srebrni čas —
ali boš jutri stal

v polju, ponosni moj tulipan,
kakor kristal svetel —
ali bo snežnobel
vitki tvoj vrat cvetel
jutri, pojutrišnjem —
bela narcisa ti —
kdo ve, če novi dan
najde te kakor si —
bela narcisa, lilija, tulipan?

Gliša Koritnik.

